Petea Vâlcov în viața de toate zilele...

„Sunt bătrân!... am 26 de ani...". -- O dragoste veche și o recentă căsătorie. -- Gospodărie la mansardă. -- Zilele și nopțile unui atlet cuminte. -- Idealuri, visuri, realități...

Reportajul de față, inaugurând seria unor convorbiri duminicale cu figurile proeminente ale sportului

«Mihai Viteazul», echipa în care a debutat Petea

românesc, vă prezintă în viața lui de toate zilele, în «civilitate» cum s'ar spune, pe Petea Vâlcov, căpitanul echipei Venus... L-am ales pe Petea Vâlcov pentru vernisajul acestui ciclu de convorbiri, socotindu-l figura cea mai populară a arenelor bucureștene...

Intr'adevăr, admirat ca nimeni altul, dar și contestat totdeodată, răsfățat cu aplauze și cu simpatii, dar înfruntând și neînduplecate adversități, Petea Vâlcov confirmă, prin însăși încăerarea aceasta de sentimente, impresionanta popularitate pe care și-a câștigat-o în decursul anilor de intensă și victorioasă activitate footballistică, desfășurată sub privirile din ce în ce mai pasionate ale publicului nostru...

Cititorii noștri, cei mai mulți din ei, nu-l cunosc pe Petea Vâlcov decât sub identitatea de înaintaș interstânga al clubului Venus, sub culorile căruia, de ani de zile, excelentul Petea își cheltuește cu frenezie și cu admirabilă însuflețire, un temperament de rasă și un talent dintre cele mai autentice...

Dincolo de contabilitatea subiectivă a simpatiilor și a dușmăniilor, trebuie să recunoaștem, fără nici o rezervă, că Petea Vâlcov este un ... de football, un pasionat al carierei sale și un devotat fără hotare al clubului pe care îl slujește.

Rândurile noastre vă vor da prilejul să-l cunoașteți pe Petea Vâlcov și în afară terenurilor de sport și relațiile vor fi, credem, îndeajuns de interesante...

In B-dul Carol II No. 39

Bulevardul Regele Carol II, unde locuește Petea Vâlcov face bezele de dincolo de cheiul Dâmboviții stadionului Venus. E un drum agreabil printr'un evantai de răcoare oferit de castanii care se înșiră dealungul Bulevardului, înalți și chipeși ca niște soldați din escorta regală.

No. 39...

E o grădină cochetă și o vilă, la piscul căreia, sus, la mansardă, e camera mobilată pe care o ocupă Petea Vâlcov.

Cioc-cioc-cioc!-ul nostru convoacă în pragul ușii un cap blond și liniștit de femeie tânără.

— Sărut mâinile... Petea e acasă?

Ar fi trebuit, poate, să întreb de «domnul Petea Vâlcov», adresat unui jucător de football căruia și ultimul mucos dela galerie îi strigă familiar: «Bravo, Petea!». Mă gândesc chiar să-l întreb pe Petea dacă nu i se pare și lui bizar când i se spune «domnule Vâlcov».

— Petea nu e acasă!... mă pune în curent apariția blondă din pragu ușii... «Trebuie să se înapoieze însă dintr'un moment într'altul. Dacă vreți, îl puteți aștepta...

— Vă mulțumesc. Sper însă că nu vă deranjez...

— Deloc...

— Sunteți sora lui Petea?

Surâs.

— Nu, domnule... sunt... soția lui!

— ?!...

— Surpriza dumitale e însă justificată. Nu suntem căsătoriți decât de o lună de zile. Din luna Iulie...

— Felicitările mele, doamnă...

Doamna Vâlcov aduce în discuție un semnificativ accent basarabean. Precizarea nu întârzie:

— Sunteți și dv. basarabeancă, — nu e așa?

— Da. Ne cunoaștem din Chișinău, de mici copii. In acest timp sentimentele noastre și-au verificat cu prisosință semnalmentele și au conchis la căsătoria noastră, în jurul căreia am ținut să nu facem nici un fel de sgomot...

Imi pare rău, de-altfel, că ne surprinzi în provizoratul acesta al camerii mobilate. De Sf. Dumitru sperăm să ne mutăm într'un apartament cu două camere, pe care le vom mobila încetul cu încetul, în limita posibilităților noastre.

— Cum vă simțiți, doamnă, cu un soț jucător de football? Cum reacționați când îl vedeți pe Petea lovit sau bombardat din tribună cu invective, cum se obicinuește la football? Sau nu asistați la matchuri?

— Ba da. Și îți închipui ce furtună e în sufletul meu când aud pe câte unul că îl huiduește pe Petea sau îi comentează jocul în mod defavorabil.

— Și... interveniți pentru a pune lucrurile la punct?

— Asta, niciodată. De-altfel, când viu la matchurile în care joacă Petea, mă refugiez, singură-singurică, în cel mai ignorat colț al tribunii și urmăresc pasionată desfășurarea jocului.

— Vă încurajați soțul?

— Nici gând. Am impresia că toată lumea ar cunoaște cine sunt și ar arbora surâsuri ironice. Din cauza aceasta, mi-e rușine și să-l aplaud pe Petea, când face câte un lucru bun. Mă mulțumesc să aplaud numai marcarea goalurilor.

Cât privesc întâmplările când Petea e lovit, de ele nu-ți mai vorbesc. Numai eu știu ce e atunci în bietul meu sufletel...

— Și cu toate acestea nu sunteți împotriva faptului că se ocupă cu football?

— Nu. Nici n'ași putea fi contra, din moment ce eu însumi sunt o sportivă convinsă. Joc tennis, mă țin de exerciții atletice și sunt absolventă a Oficiului Național de educație fizică.

— Aveți de gând să faceți profesorat?

— Fără îndoială. Numai de mi-ar sosi mai repede numirea, căci o aștept cu o nerăbdare înfrigurată. Mi s'a făgăduit o catedră de profesoară de gimnastică la o școală comercială din Capitală. Dar par'că aud pașii lui Petea.

El e, într'adevăr.

„Am 26 ani neîmpliniți"...

— Am întârziat câteva minute! ...

— Nu face nimic, mai cu seamă că în timpul acesta am avut prilejul să-ți cunosc soția și s'o supun unui mic interview. Știu totul: Chișinăul, însurătoarea de o lună de zile, catedra de profesoară, proectul de mutare...

— Toate le-ai aflat, dupe câte văd. In cazul acesta nu mai ai nevoie de mine.

— Mai trebuie să-mi spui și dumneata câte ceva, nu numai soția dumitale. In primul rând vreau să te întreb ce etate ai, din moment ce te-ai gândit să-ți înfiripezi un cămin...

— Am 26 ani. Neîmpliniți. Sunt născut în Decembrie 1910, la Bolgrad. Copilăria mi-am petrecut-o însă mai mult în Orhei și în Chișinău, unde tatăl meu era președintele tribunalului duhovnicesc.

— Care e fratele cel mare?

— Vasile. Iar cel mai mic e Volodea. Eu urmez după Colea. In momentul de față, numai eu, Colea și Volodea ne ocupăm cu footbalul. Vasile, fost pe vremuri, centrul half al echipei Mihai Viteazul din Chișinău, a abanonat preocupările sportive și este astăzi funcționar la căile ferate.

— De mic copil l-ai pronosticat pe... viitorul înaintaș al Venusului? Sau ai început-o sub auspicii proaste?

— Dimprotrivă: am fost un bun jucător și foarte bine pregătit pentru football, fiindcă tata, deși preot, dădea o mare importanță educației fizice și instalase în curtea caselor tot felul de aparate de gimnastică.

Cariera de footballist am început-o jucând ... în echipa de juniori a lui Mihai Viteazul. Aveam atunci 12 ani. Odată cu mine și-a încercat destinul de footbalist și Colea, în timp ce Volodea a îmbrățișat sportul mult mai târziu.

— Ai staționat multă vreme la juniori?

— Nici doi ani. La 14 ani jucam de-acum în cadrele categoriei a doua. Mai mult încă, mi s'a cerut să joc la categoria I-a, însă am refuzat. Mi-era teamă. A trebuit să fiu amenințat cu eliminarea pentru a mă hotărâ, însfârșit, să accept măgulitoarea invitație pe care mi-o făceau conducătorii clubului.

La „Venus"

La Mihaiu Viteazul am jucat până în anul 1930, adică până la vârsta de 20 ani, când am luat drumul Bucureștiului.

— Ce te-a determinat să vii în Capitală?

— Veneam pentru a-mi continua studiile. Terminasem liceul Mihail Eminescu și voiam să mă înscriu la Academia Comercială. Rămas în București am poposit la Venus. jucând de-atunci, iată, sunt șase ani, în echipa primă a clubului...

Anii aceștia m'au legat mult de grupare. Mult de tot. Gândește-te că am venit la Venus în momente mai puțin favorabile ca astăzi și că am trăit, zi de zi, toate eforturile făcute de clubul nostru pentru a ajunge la situația de astăzi. Sunt atât de «venusist», încât, crede-mă, n'ași mai putea juca sub culorile altei echipe. Cariera mea de jucător, aici o voiu încheia: la Venus.

— Apropo: nu te înspăimântă gândul că odată și odată vei trebui să părăsești sgomotul și trepidația captivantă a arenelor, cedând locul plenipotențiarilor nouei generații de footballiști?

— In acalmia vieții pe care o duc eu, era fatal să mă gândesc și la desnodământul acesta. Și trebuie să mărturisesc că simt, simt apropiindu-se sfârșitul. Incă un an... Incă doi. Incă trei... Și gata.

Asta e socoteala mea de astăzi și se potrivește de minune cu tradiționalele declarații al actritelor, care spun că vor abandona scena, în momentul când vor băga de seamă că au îmbătrânit. Ori, distate cum sunt, ele nu bagă niciodată de seamă acest amănunt și astfel te pomenești cu câte o actriță de 40 ani, care joacă roluri de fetiță...

Melancolie...

Să nu crezi că e altfel cu noi footbaliștii. E acelaș lucru. Și mă gândesc cu melancolie la clipa când mai târziu sau mai curând, voiu fi obligat să stau departe de jocul căruia i-am jertfit atâta tinerețe și atâtea aspirații. Cel puțin să am puterea de a mă retrage la timp, înainte să aud vocea unui cetățean indignat, care și-ar exprima nemulțumirea: «Ce naiba, dom'le, nu se mai termină odată ș. cu ăsta»?

Cine se aseamănă se adună... Ințelepciunea acestui proverb este confirmată de perechea Vâlcov. D-na Vâlcov este o entuziastă sportivă, absolventă a I. S. E. F. ea practică cu acelaș talent tennisul și atletismul

Faimoasa «tripletă» a fraților Vâlcov

Cum ți-am spus însă și adineaori, nu voiu trece în nici un caz la altă grupare, așa că lucrurile sunt oarecum precizate: voiu mai juca football atâta vreme cât voiu mai putea fi util Venus-ului

— Și apoi? Apoi, ce drumuri vei lua?

Câteva clipe, Petea frământă răspunsul în rețeaua gândurilor.

Idealul lui...

— Știu și eu? Poate că'mi voiu lua, pe undeva, un serviciu. Idealul meu ar fi să-mi termin studiile, — fiindcă spre rușinea mea, nu mi-am dat încă toate examenele, — și apoi să obțiu și eu o catedră la o școală din Capitală...

Ah, examenele acestea care mă țin legat de băncile Academiei: De mult ar fi fost ele luate, dacă nu trebuia să mă îngrijesc întâi de corvoada matchurilor. Am avut însă în permanență neșansa ca examenele să coincidă cu zilele de matchuri. Exact în ziua când trebuia să mă prezint la un examen, Venus-ul avea match la Oradea sau la Timișoara și examenul căpăta ipoteca unei amânări pentru la toamnă. Povestea se reedita apoi, în toamnă și gândurile de examen erau transferate pentru o nouă sesiune.

— Cel puțin, Petea, ești un tip cumpătat? Ai strâns ceva parale pentru zile negre?

— Sunt un tip cum nu se poate mai cumpătat. Fiecare ban care îmi intră în mână este împărțit cu rost. N'am uitat nici un moment că gloria și succesul sunt efemere și că prevederea îți aranjează un rendez-vous favorabil cu noianul împrejurărilor de mai târziu, care. Dumnezeu știe cum pot fi ele.

Prea mult parale n'am strâns. Nu e chiar așa de strălucită meseria de footballist, fie și sub cartea de vizită de vedetă, cum e cazul meu. Am adunate totuși câteva parale, care îmi vor prinde bine odată și odată.

— Cum te distrezi, Petea?

— Cât se poate de simplu: un cinematograf și, din când în când, un teatru. Deși n'am decât 26 ani și deși răspunderea căsătoriei nu datează decât de o lună de zile, duc o viață de burghez. N'am prins nimic din nervul și din dorurile vieții bucureștene. La baluri n'am fost niciodată. Prin restaurante, deasemenea, nu mi-a călcat piciorul decât cu ocazia banchetelor la care a participat Venus-ul... Nu-mi plac vizitele, nici să le fac și nici, cu atât mai puțin, să le primesc. Sunt un tip fără orizonturi sgomotoase și fără veleități de petrecere. Uneori, începând să vorbesc cu soția mea, mă pomenesc că trec orele repede, repede de tot și mă apucă seara.

Paștele și Crăciunul lui...

De două ori pe an îmi îngădui și eu evadarea unei petreceri: de Paște și de Crăciun. Incolo, liniște. Iți repet, duc o viață extrem de sobră, neverosimilă ași putea spune, pentru un tânăr de vârsta mea.

— Te culci devreme?

— Mă iau la întrecere cu Mizilul. In afară de cazuri cu adevărat excepționale, la ora 10 și jumătate seara sunt totdeauna culcat...

— Te pomenești că nici nu fumezi?

— Ai ghicit. E adevărat că'mi place țigara, însă în timpul sezonului de football nu trag un fum, să-mi pui în față cele mai bune și mai scumpe țigări din lume.

Ca să te scutesc apoi de o nouă întrebare: nu beau. Nu duc o viață de bucureștean. Nici măcar de băiat tânăr. Cu toate acestea, — și faptul e, într'adevăr paradoxal — îmi place Bucureștiul, cu ritmul lui accelerat și n'ași mai putea să mă înapoiez la Chișinău.

E, pare-mi-se, procesul tuturor acelora, care au părăsit casele lor din provincie și au ajuns în vâltoarea Capitalei...

— O avere mare, ce schimbări ar aduce în viața dumitale?

— Dacă vrei, crede-mă: nu mi-a sburat niciodată gândul la mirajul unei averi fabuloase, care mi-ar permite să-mi satisfac toate capriciile. In primul rând fiindcă n'am capricii. Sau acelea pe care le am nu au nici o legătură cu chestiunile bănești. Nu doresc avere, te rog să mă crezi. Bogăția ar intra la mine pe mâini stângace, pe mâini care n'ar ști ce să facă cu ea. Or fi curioase vorbele mele, dar sunt foarte adevărate. Ce să fac cu banii?

Voiajuri?

Nu mă atrag...

Lux?

Nu e pentru mine...

Am fi o fire categoric construită pentru o viață modestă și banală și orice schimbare parcă m'ar importuna. Prefer o viață liniștită, ferită de grija zilei de mâine, în locul unei bogății tumultoase care nu mi s'ar potrivi deloc.

M'ași fi vrut, poate, mai însetat de bucuriile vieții, dar din moment ce sunt așa cum sunt, nu-mi umplu calendarul vieții cu adnotări senzaționale și cu idealuri fastuoase și irealizabile.

In momentul de față, marea mea bucurie ar fi să părăsesc această cameră mobilată și să pot plăti chiria unui mic apartament într'un imobil modern. Și cu asta am terminat catalogul dorințelor ce le adresez soartei...

— Citești cronicile matchurilor în

Școlarul Petea, alături de frații săi și de Lăpușner

care joci?

— Desigur.

— Și te afectează aprecierile defavorabile?

— Ași minți spunând că nu. Mă doare mult o cronică proastă și nu atât pentru mine, te rog să mă crezi, cât pentru părinții mei cari citesc toate gazetele, urmărindu-mi activitatea. «Petea Vâlcov a jucat slab». «Petea Vâlcov nu e în formă». «Jocul lui Petea Vâlcov ne-a decepționat». După chinina pe care o înghit eu când citesc asemenea complimente, mă roade gândul că părinții mei, care mă văd în culori extraordinare, vor petrece o zi tristă, citind aceste sentințe de condamnare.

Cronicile bune le păstrez. Am un album mare, în paginile căruia mi-e drag din când în când să mă refugiez, recitind cuvintele de laudă ce mi-au fost conferite de-alungul anilor. Mai târziu, când va lua sfârșit cariera mea de foot-ballist, bucuria acestui album retrospectiv va fi cu atât mai mare.

Zile frumoase

— Care au fost zilele cele mai frumoase din viața dumitale de jucător?

— Neîndoios, acelea în care am jucat alături de frații mei Colea și Volodea. Și cred că dacă am fi avut atunci apărarea de astăzi, am fi realizat rezultate splendide.

— Iți dai seama când joci slab?

— Cum de nu. Numai soția mea e convinsă că joc întotdeauna bine.

— Când ai impresia că ai făcut cea mai bună partidă din carieră?

— E foarte greu de răspuns. Cred însă că, în matchul susținut la Erfurt, împotriva Germaniei, am reușit un joc excelent. Ziarele germane au scris atunci despre mine lucruri ditirambice. Ceva trebuia să fi fost, că de unde nu e foc nu iese fum...

Cel mai tare adversar

— Să te întreb altceva: care este echipa cea mai bună împotriva căreia ai luptat dumneata de când ești în București?

— Admira. Și nu mă lămuresc nici acum cum am câștigat matchul

— Dar cea mai bună echipă pe care ai văzut-o?

— Tot Admira. Și m'a impresionat teribilul Bican. E un talent de cea mai mare clasă. Intreaga echipă însă a jucat fascinant, mai cu seamă în matchul cu Ripensia, încântându-mă, în primul rând prin desinvoltura și precizia stopurilor.

Vezi dumneata, joc de combinații știm să facem și noi. Pasele merg și la noi, câteodată, cu multă adresă. La centrări din viteză, deasemenea ne mai pricepem. Stopurile celor de la Admira sunt însă inegalabile.

— Primești scrisori din public?

— Nu prea multe. Acelea care îmi sosesc îmi fac însă o deosebită plăcere. Le prețuesc foarte mult. Și pe bună dreptate, fiindcă e o mare diferență dela aplauzele care ți se decern pe câmpul de joc, până la efortul în plus al unei scrisori omagiale. Imi place să fiu sincer.

— Nu minți niciodată?

— Dacă am mințit de trei ori în viața mea...

— Atunci asta e a patra minciună!

*

Multă vreme, convorbirea noastră cu Petea a decurs în prezența atentă a doamnei ... ne sublinieze mereu ... tea și seriozitatea cu care ... linește Petea meseria de soț și de ... cător. Nelipsit dela antrenamente, sârguincios în pregătirea formei, punctual în obligațiunile casnice și preocupat în permanență de grijile existenței...

La un moment dat însă, doamna Vâlcov a trebuit să renunțe la itinerariul convorbirii. Gospodina fuse convocată de urgență la craterul unui «Primus» în plină erupție, care pregătea fiertura de prânz...

Am plecat...

Imaginea «Primus»-ului și decorul modest al camerii de mansardă m'au obsedat pe drum ca un crâmpei de melodie.

In aceiași seară, 8000 de spectatori aveau să-l aplaude pe Petea Vâlcov, — pe popularul Petea Vâlcov, — în partida nocturnă jucată împotriva C. A. O.-ului.

Jack Berariu

Mai sare cineva atât de sus?... O fotografie caracteristică pentru calitățile lui Petea. Faza a fost prinsă în cursul matchului România-Germania dela Erfurt, în care Petea a făcut o partidă magistrală

In fața casei părintești, alături de mama și de sora lui...